

Kiss Benedek

Hajdan, a Ménesi úton

(Oláh Jánosnak a 65-dikre)

Kemény legény vagy,
János,
de mi sem vagyunk bodzafából.
Föl-fölsírunk mi mégis
e barbárosodó éjszakából.

Szarka-város és Böjti szél
egymás mellett
jól megállnak.
János, indultunk valamiért
- miért is? –
e megvadult világnak.

Én azt gondolom, békénk kerestük,
s a többiek békéjét.
Jól tettük?
Azt hiszem, jól.
Legyen meg békénk.

Az ember izgága állat, s bizony
még érdekét sem tudja.
János,
tán pár lelket mégis
készítettünk igazabb útra.

Ha megöregszik az ember,
szemérmes és csak a
szükségést vallja.
János, mi hajdan a Ménesi úton
a világot szólítottuk
viadalra.

Igazságunk volt s bátorságunk,
s így kellett történnie.
Az embernek néha
fel kell tudni magában
Istent
a porból
emelnie.

Fokról fokra elsötétül

Játszódok egy gondolattal,
 eljátszik
 egy gondolat velem.
 Egyikkel sem jutottam sokra –
 s ez volt
 az életem.

Érdekel, mi nyilvánvaló,
 meg annak a fordítottja.
 Ami igaz
 s ami való,
 gyötri egymást acsarkodva.

Fokról-fokra elsötétül
 a világ
 s az értelem.
 Szívemet kívánják étkül,
 fogyok,
 szívtelenedem.

Ringassa bár közös ladik,
 társ bajtársnak
 idegen,
 ember végül
 embert eszik,
 és süllyed minden jeltelen.illustráltuk.

Jézus fiatalokkal beszélget